

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 182 (XXVI) — Nr. 114

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 17 februarie 2014

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 534 din 12 decembrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, în interpretarea dată prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 6 din 15 aprilie 2013, precum și ale art. 5 alin. (5) din aceeași lege....	2–8
Decizia nr. 10 din 16 ianuarie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar	9–10
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
223. — Ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală pentru modificarea Ordinului președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1.294/2007 privind impozitele, contribuțiile și alte sume reprezentând creanțe fiscale, care se plătesc de contribuabili într-un cont unic.....	11–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 534

din 12 decembrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, în interpretarea dată prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 6 din 15 aprilie 2013, precum și ale art. 5 alin. (5) din aceeași lege

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. b) și alin. (5) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, având în vedere interpretarea dată prin Decizia nr. 6 din 15 aprilie 2013 de Înalta Curte de Casație și Justiție, excepție ridicată de Ioana Floarea Beniog și Constantin Dumitru Bengeanu în Dosarul nr. 4.262/90/2011* al Tribunalului Vâlcea — Secția I civilă și care constituie obiectul Dosarului nr. 456D/2013 al Curții Constituționale.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 14 noiembrie 2013, în prezența reprezentantului autorilor excepției și a celui al Ministerului Public. Susținerile acestora au fost consemnate în încheierea din acea dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea, în conformitate cu dispozițiile art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a amânat pronunțarea pentru data de 12 decembrie 2013, dată la care a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 25 iunie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 4.262/90/2011*, **Tribunalul Vâlcea — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) lit. b) și alin. (5) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989**, excepție ridicată de Ioana Floarea Beniog și Constantin Dumitru Bengeanu într-o cauză trimisă spre rejudecare având ca obiect obligarea statului român, reprezentat prin Ministerul Finanțelor Publice, la plata despăgubirilor materiale pentru bunurile confiscate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin următoarele:

Prin Decizia nr. 6 din 15 aprilie 2013, Înalta Curte de Casație și Justiție, în soluționarea recursului în interesul legii cu privire la interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009, admitând recursul, a decis următoarele:

„În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009, cu modificările și completările ulterioare, (...) pot fi acordate despăgubiri materiale numai pentru aceleași categorii de bunuri care fac obiectul actelor normative speciale de reparație, respectiv Legea nr. 10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și Legea nr. 247/2005, cu modificările și completările ulterioare, sub imperiul cărora partea interesată să nu fi obținut deja o reparație.”

Această soluție este, în temeiul dispozițiilor art. 330⁷ alin. 4 din Codul de procedură civilă din 1865, obligatorie pentru instanțe. Autorii excepției consideră, în esență, că această interpretare nu este compatibilă cu normele fundamentale invocate, incompatibilitate determinată de caracterul ambiguu al textelor legale criticate.

Astfel, dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009 încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (4), art. 11 alin. (1) și (2), art. 16 alin. (1), art. 20, cu referire la art. 1 din Protocolul adițional nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 21 alin. (1)—(3), art. 44 alin. (1) și (2), art. 124 și ale art. 126 alin. (3). Se susține, în acest sens, că redactarea ambiguă a normei examinate a generat modalități diferite de interpretare și aplicare și a dat posibilitatea Înaltei Curți de Casație și Justiție să legifereze, prin adăugarea la lege, în sensul că aplicarea textului a fost limitată numai la bunurile imobile sau imobile prin destinație, la care se referă Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 și Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, cu excluderea, așadar, a categoriei bunurilor mobile. În acest mod au fost nesocotite, în principal, principiul separației și echilibrului puterilor în stat, principiul egalității cetățenilor în drepturi și al îndeplinirii justiției în numele legii și dreptul de proprietate privată.

Se arată în motivarea excepției că, la adoptarea Legii nr. 221/2009, legiuitorul a ținut seama de o serie de acte cu caracter de recomandare ale Consiliului European (Rezoluțiile Adunării Parlamentare a Consiliului European nr. 1.096/1996 și nr. 1.481/2006) și a urmărit, în final, instituirea unei reglementări care să permită restituirea prin echivalent atât a bunurilor imobile preluate în urma aplicării măsurilor abuzive prevăzute de acest act normativ, cât și a celor mobile. Aceasta ar trebui să fie interpretarea legală, deoarece, dacă în materia restituirii, în natură sau echivalent, a bunurilor imobile, au fost adoptate succesiv, în timp, diferite acte normative, printre care și Legea nr. 10/2001 și Legea nr. 247/2005, care se adresează tuturor persoanelor deposedate de bunuri imobile, Legea nr. 221/2009 vizează o categorie distinctă de persoane, și anume acelea care au suferit condamnări cu caracter politic, iar în materia restituirii bunurilor mobile confiscate de la aceste persoane nu există un act normativ similar. Prin urmare, trimiterile din dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. (b) din legea criticată la Legea nr. 10/2001 și la Legea

nr. 247/2005 vizează (sau ar trebui să vizeze) evitarea acordării multiple a unor despăgubiri pentru aceleași bunuri, în temeiul unor acte normative diferite, și nicidecum excluderea din categoria bunurilor pentru care se pot acorda despăgubiri materiale a celor mobile. Însă pentru a se putea face o aplicare clară, neechivocă, egală și nediscriminatorie pentru toți cetățenii vizați, reglementarea criticată trebuie să fie lămuritoare, clară și precisă.

De aceea, susțin autorii excepției, prevederile art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009 sunt constituționale numai în măsura în care vizează posibilitatea acordării despăgubirilor persoanelor la care se referă art. 1, 2 și 4 din lege pentru toate bunurile (mobile și imobile) de care aceste persoane au fost deposedate odată cu condamnarea sau aplicarea măsurii administrative cu caracter politic.

Aceeași lipsă de claritate și rigoare caracterizează și dispozițiile art. 5 alin. (5) din Legea nr. 221/2009, fiind astfel deschisă posibilitatea limitării sau chiar lipirii de efecte a întregului act normativ.

Sintagma „proceduri de soluționare a notificărilor depuse potrivit Legii nr. 10/2001 sau Legii nr. 247/2005” a fost diferit interpretată în contextul unor situații identice, consecința constând în respingerea cererilor pentru acordarea de despăgubiri în temeiul Legii nr. 221/2009, deși, în concret, nu se acordaseră niciun fel de despăgubiri în temeiul celor două legi. Astfel, fie s-a apreciat că procedura de restituire începută în temeiul Legii nr. 10/2001 s-a finalizat prin soluționarea notificării în sensul art. 26 din această lege, fie că notificările soluționate prin emiterea dispozițiilor de restituire de către entitățile competente, emiterea titlurilor de despăgubire și, în consecință, înaintarea dosarelor către Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților reprezintă tocmai momentul recunoașterii îndreptăririi la restituire în temeiul aceleiași legi. Redactarea deficitară a dispozițiilor art. 5 alin. (5) din Legea nr. 221/2009 este de natură să încalce prevederile art. 1, 11, 16, 20, 44, 124 și 126 din Constituție.

Prin urmare, normele legale mai sus menționate sunt, în accepțiunea autorilor excepției, constituționale numai în măsura în care se interpretează că acordarea despăgubirilor în acțiunile formulate în temeiul dispozițiilor Legii nr. 221/2009 este limitată doar de condiția ca bunurile pentru care se formulează cererea privind obligarea la plata despăgubirilor să nu fi fost restituite ori să nu se fi obținut despăgubiri prin echivalent în temeiul prevederilor Legilor nr. 10/2001 și nr. 247/2005.

Tribunalul Vâlcea — Secția I civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Acordarea despăgubirilor materiale ține de aplicarea Legii nr. 221/2009 și nu de constituționalitatea acesteia. Or, autoarea excepției pune în discuție probleme legate de interpretarea și de determinarea câmpului de aplicare a normelor de lege criticate, aspecte ce intră în competența instanței judecătorești. Mai mult, potrivit art. 315 alin. (1) din Codul de procedură civilă din 1865, judecătorul fondului este obligat să respecte necondiționat hotărârea instanței de recurs asupra problemelor de drept dezlegate, iar chestiunile în discuție în această cauză au fost analizate de Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia nr. 6 din 15 aprilie 2013, pronunțată în soluționarea unui recurs în interesul legii.

Totodată, se afirmă că instanța de contencios constituțional nu se pronunță nici pe eventuale neclarități sau lipsuri ale textelor de lege și nu poate proceda la modificări ori completări ale actelor normative.

Pe de altă parte, nu se poate susține că prin acordarea priorității față de deciziile de casare în fața legii se încalcă principiul separației și echilibrului puterilor în stat sau principiul independenței judecătorului, care trebuie să se supună numai legii.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

În acest sens, este invocat art. 2 alin. (1) raportat la art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit căroră pot face obiectul excepției de neconstituționalitate exclusiv prevederile dintr-o lege sau ordonanță, iar nu dispozitivul unei hotărâri judecătorești, deci inclusiv al unei decizii pronunțate în soluționarea unui recurs în interesul legii. Aceasta din urmă privește dezlegarea unei probleme de drept — modul de interpretare și aplicare a unei dispoziții legale —, iar acest aspect excedează domeniului de competență al instanței de contencios constituțional. În plus, problema ridicată pe calea excepției de neconstituționalitate este una de interpretare a legii, și nu de constituționalitate, iar asupra ei Înalta Curte de Casație și Justiție s-a pronunțat deja prin Decizia nr. 6 din 15 aprilie 2013, în limitele competențelor sale stabilite de art. 126 alin. (3) din Constituție și de art. 515 din noul Cod de procedură civilă.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Raportat la natura criticilor de neconstituționalitate formulate, care vizează, în realitate, Decizia nr. 6 din 15 aprilie 2013 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, se arată că, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale (Decizia nr. 1 din 17 ianuarie 2013), identificarea legislației în vigoare, a normelor incidente într-un anumit domeniu, coroborarea acestora, urmate de interpretarea și aplicarea lor la circumstanțele concrete specifice fiecărui caz dedus judecății reprezintă operațiuni ce intră în competența judecătorului *a quo*, și nu a Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile reprezentantului autorilor excepției, concluziile procurorului și dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare și motivării autorilor excepției, prevederile art. 5 alin. (1) lit. b) și alin. (5) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, având în vedere interpretarea dată prin Decizia nr. 6 din 15 aprilie 2013 de Înalta Curte de Casație și Justiție. Legea nr. 221/2009 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 11 iunie 2009, modificată prin art. XIII pct. 2 din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010, iar textele legale criticate au următorul cuprins:

— Art. 5 alin. (1) lit. b): „(1) Orice persoană care a suferit condamnări cu caracter politic în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic, precum și, după decesul

acestei persoane, soțul sau descendenții acesteia până la gradul al II-lea inclusiv pot solicita instanței prevăzute la art. 4 alin. (4), în termen de 3 ani de la data intrării în vigoare a prezentei legi, obligarea statului la: (...) b) acordarea de despăgubiri reprezentând echivalentul valorii bunurilor confiscate prin hotărâre de condamnare sau ca efect al măsurii administrative, dacă bunurile respective nu i-au fost restituite sau nu a obținut despăgubiri prin echivalent în condițiile Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată, cu modificările și completările ulterioare, sau ale Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, cu modificările și completările ulterioare.”;

— Art. 5 alin. (5): „Acordarea de despăgubiri în condițiile prevăzute la alin. (1) lit. b) atrage încetarea de drept a procedurilor de soluționare a notificărilor depuse potrivit Legii nr. 10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, sau Legii nr. 247/2005, cu modificările și completările ulterioare.”

În legătură cu prevederile art. 5 alin. (1) lit. b) din lege, prin Decizia nr. 6 din 15 aprilie 2013 privind examinarea recursului în interesul legii formulat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție cu privire la interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, cu modificările și completările ulterioare, cu referire la bunurile confiscate prin hotărâri de condamnare sau ca efect al măsurilor administrative cu caracter politic, ce pot fi restituite prin echivalent, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 245 din 29 aprilie 2013, în raport cu care autorii excepției construiesc întreaga argumentație a excepției de neconstituționalitate, Înalta Curte de Casație și Justiție a admis recursul în interesul legii formulat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și, în consecință, a decis următoarele:

„În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009, cu modificările și completările ulterioare, stabilește că pot fi acordate despăgubiri materiale numai pentru aceleași categorii de bunuri care fac obiectul actelor normative speciale de reparație, respectiv Legea nr. 10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și Legea nr. 247/2005, cu modificările și completările ulterioare, sub imperiul cărora partea interesată să nu fi obținut deja o reparație.”

Întrucât Decizia nr. 6 din 15 aprilie 2013 se referă numai la dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009, și nu la ambele texte criticate de autorii excepției, Curtea constată că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, în realitate, atât prevederile art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, în interpretarea dată prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 6 din 15 aprilie 2013, cât și ale art. 5 alin. (5) din aceeași lege.

În susținerea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia invocă normele constituționale ale art. 1 alin. (4) referitoare la principiul separației și echilibrului puterilor în stat, art. 11 alin. (1) și (2) privind raportul dintre dreptul internațional și dreptul intern, art. 16 alin. (1) care consacră principiul egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, art. 20 — *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, cu referire la art. 1 din Protocolul adițional nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, art. 44 alin. (1) și (2) cu privire la dreptul de proprietate privată, art. 124 referitor la principiile înfăptuirii justiției și ale art. 126

alin. (3) care conferă Înaltei Curți de Casație și Justiție atribuția asigurării interpretării și aplicării unitare a legii de către celelalte instanțe judecătorești.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I.1. Având în vedere că dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009 sunt criticate prin raportare la interpretarea dată acestora de Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia nr. 6 din 15 aprilie 2013, în cauză se pune problema competenței Curții Constituționale de a se pronunța, cu prilejul soluționării unei excepții de neconstituționalitate, asupra constituționalității unor texte legale în interpretarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție printr-o decizie pronunțată pentru soluționarea unui recurs în interesul legii. Aceasta deoarece dispozițiile art. 146 lit. d) din Constituție, reluate de art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, prevăd că obiect al excepției de neconstituționalitate îl poate constitui o lege sau o ordonanță ori dispoziții din acestea. Hotărârile judecătorești, inclusiv, deci, ale Înaltei Curți de Casație și Justiție pronunțate în soluționarea unui recurs în interesul legii, nu se numără, așadar, printre actele normative/dispozițiile ce pot intra în sfera controlului de constituționalitate.

De principiu, Curtea a statuat că o asemenea decizie a instanței supreme nu poate constitui *eo ipso* obiect al excepției de neconstituționalitate, aceasta fiind, dintr-o astfel de perspectivă, inadmisibilă, deoarece instanța de contencios constituțional, în acord cu prevederile art. 146 din Legea fundamentală, nu are competența de a cenzura constituționalitatea hotărârilor judecătorești, indiferent că sunt pronunțate în dezlegarea unor pricini de drept comun ori în vederea interpretării și aplicării unitare a legii (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 202 din 18 aprilie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 19 iunie 2013, sau Decizia nr. 409 din 4 noiembrie 2003 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 35 din Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică și ale Deciziei nr. VI din 27 septembrie 1999 a Secțiilor Unite ale Curții Supreme de Justiție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 848 din 27 noiembrie 2003).

Cu toate acestea, împrejurarea că printr-o decizie pronunțată într-un recurs în interesul legii se dă unui text legal o anumită interpretare nu este de natură a fi convertită într-un fine de neprimire care să oblige Curtea ca, în pofida rolului său de garant al supremației Constituției, să nu mai analizeze textul în cauză în interpretarea dată de instanța supremă. Constituția reprezintă cadrul și măsura în care legiuitorul și celelalte autorități pot acționa; astfel și interpretările care se pot aduce noimei juridice trebuie să țină cont de această exigență de ordin constituțional cuprinsă chiar în art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală, potrivit căruia în România respectarea Constituției și a supremației sale este obligatorie. Din perspectiva raportării la prevederile Constituției, Curtea Constituțională verifică constituționalitatea textelor legale aplicabile în interpretarea consacrată prin recursurile în interesul legii. A admite o teză contrară contravine înseși rațiunii existenței Curții Constituționale, care și-ar nega rolul său constituțional acceptând ca un text legal să se aplice în limite ce ar putea intra în coliziune cu Legea fundamentală (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 854 din 23 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 394 din Codul de procedură penală în interpretarea dată prin Decizia nr. LX/2007, pronunțată de Secțiile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 21 septembrie 2011, Decizia nr. 8 din 18 ianuarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 35 din Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, publicată în Monitorul Oficial

al României, Partea I, nr. 186 din 17 martie 2011, sau Decizia nr. 206 din 29 aprilie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 350 din 13 iunie 2013).

În concluzie, din jurisprudența în această materie a Curții Constituționale pot fi identificate, în principal, două abordări distincte, în funcție de obiectul criticii de neconstituționalitate, și anume: în primul caz, când autorul excepției critică însăși decizia pronunțată într-un recurs în interesul legii, excepția având caracter inadmisibil, și, respectiv, în a doua situație, dacă excepția de neconstituționalitate se referă la textele de lege interpretate de către Înalta Curte de Casație și Justiție, cu prilejul soluționării unui recurs în interesul legii, când Curtea are competența de a se pronunța pe fondul excepției.

2. Analizând motivele expuse de autorii excepției în susținerea neconstituționalității dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009, Curtea constată că acestea sunt formulate în legătură directă cu cele decise de Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia nr. 6 din 15 aprilie 2013. Astfel, plecând de la caracterul imprecis al sintagmei „bunuri confiscate” din cuprinsul normei juridice menționate, în sensul de a specifica natura bunurilor vizate — mobile și/sau imobile —, dar și de la efectul obligatoriu pentru instanțele judecătorești a deciziilor date în soluționarea recursului în interesul legii, autorii excepției susțin că interpretarea dată prin Decizia nr. 6 din 15 aprilie 2013 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, potrivit căreia bunurile mobile nu pot constitui obiect al despăgubirilor prin echivalent, restrânge în mod nejustificat sfera acestor bunuri, cu încălcarea prevederilor art. 1 alin. (4), ale art. 11 alin. (1) și (2), ale art. 16 alin. (1), ale art. 20, ale art. 21 alin. (1)—(3), ale art. 44 alin. (1) și (2), ale art. 124 și ale art. 126 alin. (3) din Constituție, precum și a condițiilor prevăzute de art. 1 din Protocolul adițional nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Curtea Constituțională a mai analizat, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 796 din 27 septembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 832 din 11 decembrie 2012, constituționalitatea dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009 din perspectiva unor critici asemănătoare. Respingând excepția, a reținut, față de criticile formulate, următoarele: „În privința acordării despăgubirilor pentru prejudicii materiale, este adevărat că textul art. 5 alin. (1) lit. b) din lege nu prevede *expressis verbis* natura acestora, respectiv bunuri mobile sau imobile, însă acesta nu reprezintă un argument suficient pentru constatarea neconstituționalității normei juridice. În acest sens, Curtea observă că, potrivit dispozițiilor de lege examinate, acordarea acestor despăgubiri reprezentând echivalentul valorii bunurilor confiscate acționează în condițiile în care bunurile respective nu au fost restituite sau nu s-au obținut despăgubiri prin echivalent în condițiile Legii nr. 10/2001 (...) sau ale Legii nr. 247/2005 (...). Totodată, conform art. 5 alin. (5) din Legea nr. 221/2009, «Acordarea de despăgubiri în condițiile prevăzute la alin. (1) lit. b) atrage încetarea de drept a procedurilor de soluționare a notificărilor depuse potrivit Legii nr. 10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, sau Legii nr. 247/2005, cu modificările și completările ulterioare.»” Aceeași soluție a fost menținută și în deciziile ulterioare pronunțate în aceeași materie (a se vedea, de pildă, Decizia nr. 1.018 din 29 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 42 din 19 ianuarie 2013, sau Decizia nr. 1 din 17 ianuarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 96 din 15 februarie 2013).

Data fiind similitudinea, sub aspectul mai sus învederat, dintre criticile formulate în prezenta cauză și cele la care instanța de contencios constituțional a răspuns prin deciziile indicate, Curtea constată că argumentele ce au stat la baza fundamentării soluției pronunțate cu acel prilej își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Elementul de noutate ce diferențiază această excepție de precedentul constituțional în materie îl reprezintă raportarea criticilor de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009 la interpretarea dată acestora de Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia nr. 6 din 15 aprilie 2013.

În interpretarea și aplicarea acestor dispoziții, instanța supremă a stabilit că pot fi acordate despăgubiri materiale numai pentru aceleași categorii de bunuri care fac obiectul actelor normative speciale de reparație, respectiv Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, cu modificările și completările ulterioare, sub imperiul cărora partea interesată să nu fi obținut deja o reparație. Utilizând metodele de interpretare logică, gramaticală și sistematică a dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009, instanța supremă a demonstrat că despăgubirile materiale se pot acorda numai pentru bunurile imobile preluate abuziv, astfel cum acestea sunt definite în art. 6 coroborat cu art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 10/2001.

Limitarea printr-o hotărâre judecătorească, și nu prin lege, a categoriei de bunuri pentru care se pot obține, în condițiile legii, despăgubiri materiale contravine, în opinia autorilor excepției, normelor constituționale și convenționale invocate.

Problema care apare în acest context este de a determina dacă limitarea, prin decizia instanței supreme, a categoriei bunurilor în privința cărora persoanele îndreptățite pot cere și obține despăgubiri prin echivalent, numai la bunurile imobile, în condițiile sintagmei utilizate de legiuitor „bunuri confiscate” — fără distincție —, corespunde sau nu coordonatelor constituționale și convenționale invocate, precum și voinței legiuitorului.

Examinând expunerea de motive ce a însoțit proiectul de lege privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 (devenit Legea nr. 221/2009), Curtea observă că legea a avut ca premisă constatarea dificultăților de punere în aplicare a unor acte normative cu caracter reparator, cum ar fi Decretul-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 631 din 23 septembrie 2009, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999 privind acordarea calității de luptător în rezistența anticomunistă persoanelor condamnate pentru infracțiuni săvârșite din motive politice persoanelor împotriva cărora au fost dispuse, din motive politice, măsuri administrative abuzive, precum și persoanelor care au participat la acțiuni de împotrivire cu arme și de răsturnare prin forță a regimului comunist instaurat în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 650 din 30 decembrie 1999, cu modificările și completările ulterioare, sau Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, scopul său fiind acela de reglementare a unei proceduri speciale care să urgenteze atingerea obiectivelor urmărite prin acele acte normative, să le imprime eficiență sporită.

Obiectivele pe care expunerea de motive le prezintă sunt următoarele:

a) ștergerea *ope legis* a tuturor consecințelor penale ale condamnărilor cu caracter penal;

b) repunerea în drepturi a persoanelor care prin hotărârea de condamnare au suferit decăderea din drepturi sau degradarea militară;

c) posibilitatea acordării prin instanța de judecată a despăgubirilor suplimentare, *complementare*, pentru *prejudiciul moral* suferit, dacă se apreciază că reparația obținută prin efectul Decretului-lege nr. 118/1990 și al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 214/1999 nu este suficientă;

d) reglementarea unei posibilități speciale de reparare a prejudiciului material produs prin confiscarea unor bunuri ca efect al hotărârii de condamnare cu caracter politic. Prin derogare de la prevederile Legii nr. 10/2001, persoana în cauză, precum și soțul sau descendenții săi până la gradul al II-lea inclusiv pot opta pentru acordarea direct de către instanța de judecată a unor despăgubiri bănești care să acopere valoarea bunurilor confiscate.

Așadar, în considerarea suferințelor la care au fost supuși condamnații politici și a curajului lor de a se opune regimului comunist, legiuitorul a urmărit reglementarea unor măsuri reparatorii, mai eficiente, **complementare**, având în principal caracter moral, care vizează demnitatea persoanelor în cauză și recunoașterea meritelor lor deosebite. Subsecvent, dar tot în scopul recunoașterii meritelor și a compensării cu caracter simbolic pentru nedreptățile suferite, legiuitorul a prevăzut și acordarea de despăgubiri, în primul rând pentru prejudicii morale, apoi pentru cele materiale.

Curtea apreciază că cele expuse mai sus converg spre concluzia că textul legal criticat are în vedere exclusiv bunurile imobile.

În ce privește prejudiciile materiale, Curtea constată, analizând legislația generală și specială cu caracter reparatoriu, că acestea se raportează, în general, la bunuri imobile, preluate prin diverse metode abuzive (exemplificative sunt, în acest sens, Legea privind fondul funciar nr. 18/1991, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 5 ianuarie 1998, cu modificările și completările ulterioare, Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 din 29 noiembrie 1995, cu modificările ulterioare, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/1999 privind restituirea unor bunuri imobile care au aparținut comunităților cetățenilor aparținând minorităților naționale din România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 797 din 1 septembrie 2005, Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8 din 12 ianuarie 2000, cu modificările și completările ulterioare, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 797 din 1 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, Legea nr. 10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, sau Legea nr. 247/2005, cu modificările și completările ulterioare).

Când legiuitorul a dorit să extindă sfera bunurilor supuse regimului restituirii și la alte bunuri, acest lucru s-a făcut expres și explicit.

Astfel, în cazul legilor privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea altor state — de pildă, Legea nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 18 aprilie 2007, cu modificările și completările ulterioare, Legea

nr. 290/2003 privind acordarea de despăgubiri sau compensații cetățenilor români pentru bunurile proprietate a acestora, sechestrate, reținute sau rămase în Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța, ca urmare a stării de război și a aplicării Tratatului de Pace între România și Puterile Aliate și Asociate, semnat la Paris la 10 februarie 1947, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 14 iulie 2003, cu modificările și completările ulterioare, sau Legea nr. 393/2006 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea fostului Regat al Sârbilor, Croaților și Slovenilor, în urma aplicării Protocolului privitor la câteva insule de pe Dunăre și la un schimb de comune între România și Iugoslavia, încheiat la Belgrad la 24 noiembrie 1923, și a Convenției dintre România și Regatul Sârbilor, Croaților și Slovenilor, relativă la regimul proprietăților situate în zona de frontieră, semnată la Belgrad la 5 iulie 1924, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 938 din 20 noiembrie 2006, cu modificările ulterioare —, legiuitorul a prevăzut acordarea de despăgubiri sub formă de compensații bănești pentru bunurile imobile care au aparținut cetățenilor români, precum și pentru recoltele neculesse sau anumite plantații de pomi fructiferi din anul 1940. Aceste din urmă bunuri aparțin, însă, potrivit concepției Codului civil (art. 537) tot categoriei bunurilor imobile.

Un caz aparte îl reprezintă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/1998 privind restituirea unor bunuri imobile care au aparținut comunităților cetățenilor aparținând minorităților naționale din România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 255 din 8 iulie 1999, aprobată prin Legea nr. 458/2003, cu modificările ulterioare, unde bunurile prevăzute a fi restituite proprietarilor inițiali sunt, în principal, bunuri imobile, dar sunt cuprinse și bunuri mobile — a se vedea, de pildă, poziția 13 din anexă care cuprinde și bunurile mobile aflate în inventarul Bibliotecii Batthyaneum și a Institutului de Astronomie. În acest caz, bunurile mobile sunt individualizate de actul normativ respectiv, fără a exista posibilitatea de a fi cerută restituirea altui bun mobil sau despăgubiri materiale.

De asemenea, Legea nr. 182/2000 privind protejarea patrimoniului cultural național mobil, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 828 din 9 decembrie 2008, cu modificările și completările ulterioare, prevede, la art. 99, condițiile de restituire a anumitor bunuri culturale mobile.

Un regim special îl au obiectele din metale prețioase, metalele prețioase și pietrele prețioase preluate abuziv, a căror restituire, în natură sau echivalent, este reglementată prin Ordonanța Guvernului nr. 190/2000 privind regimul metalelor prețioase și pietrelor prețioase în România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 77 din 29 ianuarie 2004, cu modificările și completările ulterioare (a se vedea, în acest sens, Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 22 mai 1998, pronunțată în Cauza *Vasilescu împotriva României*, sau Hotărârea din 30 septembrie 2008, pronunțată în Cauza *Piștoreanu împotriva României*). Nici în această situație nu este vorba, așadar, de orice bun mobil, ci de bunuri din aur sau metale/pietre prețioase, monede vechi, din aur etc. confiscate în baza anumitor acte normative și a căror recuperare se poate solicita fie în natură, în măsura în care se mai găsesc în posesia Băncii Naționale a României, fie în bani, dacă au fost topite etc.

Prin urmare, în unele cazuri, expres determinate, bunurile mobile au constituit și acestea obiectul unor legi de reparație, legiuitorul precizând natura, elementele de identificare sau, după caz, enumerând în mod expres și limitativ acele bunuri supuse revendicării.

Această opțiune a legiuitorului nu este de natură să încalce dreptul de proprietate, deoarece statul, în materia reglementării unor măsuri legislative reparatorii, dispune de o marjă largă de apreciere, care să corespundă cu posibilitățile sale reale de

compensare și care să asigure, în același timp, un just echilibru între drepturile și interesele particularilor și interesul public general (în acest sens, a se vedea, de pildă, Hotărârea din 7 decembrie 1976, pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Handyside împotriva Marii Britanii*, paragrafele 48—49).

Aceeași idee este reluată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Hotărârea-pilot pronunțată la 12 octombrie 2010 în Cauza *Maria Atanasiu și alții împotriva României*, paragrafele 164, 167: „Așa cum art. 1 din Protocolul nr. 1 nu garantează un drept de a dobândi bunuri, el nu le impune statelor contractante nicio restricție cu privire la libertatea lor de a stabili domeniul de aplicare a legilor pe care le pot adopta în materie de restituire a bunurilor și de a alege condițiile în care acceptă să restituie drepturile de proprietate persoanelor deposedate”.

Curtea conchide că, în raport cu distincțiile prezentate în cele ce preced, reglementările criticate nu încalcă dreptul de proprietate, astfel cum acesta este reglementat de art. 1 din Protocolul adițional nr. 1 din Convenție. O condiție menționată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului pentru invocarea acestui text este existența unui bun, noțiune ce include atât „bunuri actuale”, cât și valori patrimoniale, inclusiv, în anumite situații bine definite, creanțe. Pentru ca o creanță să poată fi considerată o „valoare patrimonială”, intrând sub incidența acestui text convențional, titularul creanței trebuie să demonstreze că aceasta are o bază suficientă în dreptul intern, pe care își legitimează „speranța legitimă” sau dacă existența sa este confirmată printr-o jurisprudență clară și concordantă a instanțelor naționale (a se vedea Hotărârea din 25 septembrie 2012, pronunțată în Cauza *Arhiepiscopia Romano-Catolică Alba Iulia împotriva României*, pct. 82, sau Hotărârea din 28 septembrie 2004, pronunțată în Cauza *Kopecky împotriva Slovaciei*, paragrafele 35 și 48—52, Hotărârea din 20 noiembrie 1995, pronunțată în Cauza *Pressos Compania Naviera — S.A. și alții împotriva Belgiei*, paragraful 31, și Hotărârea din 6 octombrie 2005, pronunțată în cauzele *Draon împotriva Franței și Maurice împotriva Franței*, paragrafele 65—69, respectiv paragrafele 63—70).

Or, dreptul intern nu oferă o reglementare în acest sens și nici vreun alt act normativ cu caracter asemănător, care să justifice „speranța legitimă” a persoanei interesate că este îndreptățită să primească despăgubiri reprezentând echivalentul valorii bunurilor mobile confiscate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.

Opțiunea legiuitorului de a limita acordarea despăgubirilor prin echivalent numai la sfera bunurile imobile preluate abuziv are, nu în ultimul rând, considerente de ordin practic: perisabilitatea bunului mobil, în general și capacitatea sa de transmitere în sens fizic; în cazul bunului mobil, posesia valorează proprietatea [art. 919 alin. (3) din noul Cod civil], iar pentru a fi revendicat, un bun mobil trebuie să existe în materialitatea lui, să fie individualizat, iar posesorul sau proprietarul fără drept să fie identificat, iar împotriva acestuia să existe probe care să conteste aparența de deținere legală a bunului. Acestea sunt caracteristici proprii bunului mobil care fac ca o acțiune în revendicare sau restituirea sa să fie mult îngreunată, dacă nu chiar imposibilă, în anumite cazuri.

De asemenea, în cazul bunurilor imobile, date fiind cerințele obligatorii de înscriere/transcriere în cartea funciară sau alte evidențe similare a titlului de proprietate, precum și a durabilității unui astfel de bun, în general, posibilitatea restituirii lor în natură sau în echivalent este mult mai realizabilă. Spre deosebire de situația bunului mobil, posesia bunului imobil nu conduce la prezumția de proprietate a acestuia.

Revenind la dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009, Curtea constată că, în lipsa unei mențiuni exprese, ar fi împotriva voinței legiuitorului de a include, în sfera „bunurilor confiscate” la care norma juridică face mențiune, și bunurile

mobile. De altfel, în aceeași expunere de motive a legii criticate, la care s-a făcut mai sus referire, în cadrul secțiunii 4 intitulată „Impactul financiar asupra bugetului general consolidat, atât pe termen scurt, pentru anul în curs, cât și pe termen scurt (5 ani)”, la pct. 6 denumit „Calculule detaliate privind fundamentarea modificărilor veniturilor și/sau cheltuielilor bugetare”, se arată că „proiectul de lege **nu prevede acordarea de drepturi noi** ci doar reafirmă, în vederea asigurării unui cadru normativ coerent, posibilitatea obținerii unor astfel de despăgubiri care puteau fi oricum solicitate în virtutea dreptului de acces la justiție garantat de Codul civil, de Constituția României și de art. 6 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului.”

Legiuitorul român, exercitând dreptul său suveran de reglementare în limitele marjei sale de apreciere acordate de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și în acord cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, a optat pentru adoptarea unor legi cu caracter reparatoriu numai în materie imobiliară, cu anumite excepții sau situații clar precizate, fără ca prin aceasta să încalce vreun drept ocrotit prin normele constituționale sau convenționale.

Având în vedere argumentele mai sus învederate, Curtea Constituțională va respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009, în interpretarea dată prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 6 din 15 aprilie 2013.

II. Cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (5) din Legea nr. 221/2009:

Curtea constată că prevederile art. 5 alin. (5) din Legea nr. 221/2009 nu au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate exercitat prin prisma unor critici de neconstituționalitate asemănătoare celor formulate în prezentul dosar.

Autoarea excepției este nemulțumită de caracterul incomplet al normelor juridice criticate, deoarece textul „nu precizează concret, lămurit și explicit” ce se înțelege prin sintagma „proceduri de soluționare a notificărilor”. În opinia sa, ambiguitatea constă în existența a două posibilități de interpretare în sensul identificării momentului ce coincide cu soluționarea notificărilor: fie prin raportare la art. 26 din Legea nr. 10/2001, fie prin raportare la momentul emiterii dispozițiilor de restituire de către entitățile competente, emiterea titlului de despăgubire, urmată de înaintarea dosarelor către Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților. Mai susține că redactarea deficitară a dispozițiilor art. 5 alin. (5) este motivul pentru care fie norma este aplicată diferit pentru situații egale, fie instanța de judecată adaugă la lege, în procesul interpretării și aplicării normei juridice, creându-se, în final, situația ca procedura începută în temeiul Legii nr. 221/2009 să înceteze de drept, deși nu s-au acordat, în concret, niciun fel de despăgubiri, nici în natură, nici în echivalent, în temeiul celorlalte două legi (nr. 10/2001 sau nr. 247/2005).

În final, autoarea excepției apreciază că prevederile art. 5 alin. (5) din legea supusă controlului „sunt constituționale în măsura în care se interpretează că acordarea despăgubirilor în acțiunile formulate în temeiul dispozițiilor Legii nr. 221/2009 este limitată doar de condiția ca bunurile pentru care se formulează cererea privind obligația la plata despăgubirilor să nu fi fost restituite ori să nu se fi obținut despăgubiri prin echivalent în temeiul prevederilor Legilor nr. 10/2001 și nr. 247/2005.” Sunt invocate, în susținerea neconstituționalității textului legal criticat, prevederile art. 1 alin. (3), art. 11, 20, 16, 44, 124 și ale art. 126 din Constituție.

Curtea observă că aceste critici nu vizează un viciu de neconstituționalitate intrinsec normei juridice examinate, ci privesc, în realitate, aspecte legate de procesul concret de interpretare și aplicare a acesteia de către entitățile competente,

potrivit legii. Astfel de probleme nu pot fi soluționate pe calea controlului de constituționalitate, Curtea Constituțională neavând competența de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii, și nici de a completa sau modifica un text de lege.

Dincolo de acest aspect, Curtea remarcă, totodată, că dispozițiile art. 5 alin. (5) din Legea nr. 221/2009 trebuie interpretate prin coroborare cu cele ale art. 5 alin. (1) lit. b) din aceeași lege, finalitatea urmărită de legiuitor fiind aceea de evitare a acordării multiple a despăgubirilor, în temeiul unor acte normative diferite, reglementate la momente diferite în timp, dar cu același obiectiv.

Astfel, alin. (1) lit. b) al art. 5 permite acordarea despăgubirilor reprezentând echivalentul valorii bunurilor confiscate, dacă aceste bunuri nu au fost deja restituite sau partea nu a obținut despăgubiri prin echivalent în condițiile Legii nr. 10/2001 ori ale Legii nr. 247/2005. Alin. (1) lit. b) al art. 5 se raportează, așadar, la acele proceduri de despăgubire demarate în temeiul unor acte normative anterioare Legii nr. 221/2009, proceduri finalizate cu acordarea de despăgubiri sau obținerea măsurilor reparatorii prevăzute de acele acte normative (Legea nr. 10/2001, nr. 247/2005). Aceste dispoziții își produc efectele doar dacă persoanele îndreptățite la despăgubirile prevăzute de lege nu le-au obținut deja, în temeiul unor legi anterioare și ca urmare a finalizării procedurilor anterior demarate în acest sens.

Pentru ca evitarea dublării acordării despăgubirilor să fie complet asigurată, legiuitorul a reglementat, la alin. (5), și situația inversă, potrivit căreia despăgubirile sunt acordate în condițiile art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009, împrejurare ce atrage încetarea de drept a procedurilor de soluționare a notificărilor depuse potrivit Legii nr. 10/2001 sau Legii nr. 247/2005. Așadar, norma criticată se raportează, de această dată, la Legea nr. 221/2009, în temeiul căreia au fost acordate despăgubirile legale, ceea ce justifică încetarea de drept a celorlalte proceduri demarate în temeiul celor două acte normative.

Prin urmare, Curtea constată că ipoteza dispozițiilor art. 5 alin. (5) din Legea nr. 221/2009 este suficient de clară pentru a determina cu precizie momentul la care încetează de drept procedura de soluționare a notificărilor depuse în temeiul Legii nr. 10/2001 sau al Legii nr. 247/2005. Astfel, dacă o persoană a

obținut despăgubirile cuvenite în temeiul Legii nr. 221/2009, orice demers anterior demarat în același scop și nefinalizat, bazat pe Legea nr. 10/2001 sau nr. 247/2005, încetează de drept. În aceste condiții, este lipsită de interes determinarea etapei în care se află procedura soluționării notificărilor depuse în temeiul celor două legi, din moment ce petentului îi sunt acordate despăgubirile cuvenite în temeiul Legii nr. 221/2009, iar din acest moment, al recunoașterii și obținerii drepturilor, este firesc să înceteze de drept celelalte demersuri procedurale făcute în același scop, fără să prezinte vreo importanță momentul în care acestea se află.

Raportând considerentele de mai sus la criticile autorilor excepției, Curtea observă că aceștia pornesc de la o premisă greșită de înțelegere a textului, și anume că instanțele de judecată, invocând art. 5 alin. (5) din Legea nr. 221/2009, pot respinge ca inadmisibile cererile întemeiate pe acest act normativ, motivat de faptul că „procedura de restituire începută în temeiul Legii nr. 10/2001 s-a finalizat prin soluționarea notificării în sensul art. 26 din această lege.” Or, situația pe care o prezintă autorii excepției nu corespunde conținutului normativ al art. 5 alin. (5), ci, eventual, celui propriu alin. (1) lit. b) al art. 5 din aceeași Lege nr. 221/2009.

Mai mult, din formula pe care o propun autorii excepției, de salvagardare a dispozițiilor art. 5 alin. (5) — textul este constituțional „în măsura în care se interpretează că acordarea despăgubirilor în acțiunile formulate în temeiul dispozițiilor Legii nr. 221/2009 este limitată doar de condiția ca bunurile pentru care se formulează cererea privind obligația la plata despăgubirilor să nu fi fost ori să nu se fi obținut despăgubiri prin echivalent în temeiul prevederilor Legilor nr. 10/2001 și nr. 247/2005” —, rezultă clar intenția sa de modificare a legii în funcție de o modalitate sau alta de interpretare a acestora. Or, asemenea operațiuni, de modificare/completare a unui text legal supus controlului de constituționalitate sau de interpretare și aplicare a acestuia la diferitele circumstanțe ce caracterizează fiecare litigiu în parte, nu pot fi atribuite competenței Curții Constituționale.

În concluzie, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (5) din Legea nr. 221/2009 este, pentru motivele arătate, inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ioana Floarea Beniog și Constantin Dumitru Bengeanu în Dosarul nr. 4.262/90/2011* al Tribunalului Vâlcea — Secția I civilă și constată că dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, în interpretarea dată prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 6 din 15 aprilie 2013, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

2. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (5) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de aceiași autori în același dosar al aceleiași instanțe judecătorești.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Vâlcea — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 12 decembrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 10

din 16 ianuarie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 din Legea nr. 283/2011 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, excepție ridicată de Gheorghe Nelu Valimăreanu în Dosarul nr. 1.159/2/2013 al Tribunalului Argeș — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 588D/2013.

La apelul nominal lipsesc autorul excepției și părțile Guvernul României și Casa Județeană de Pensii Argeș, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care, invocând cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 1.576 din 7 decembrie 2011, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 9 septembrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 1.159/2/2013, **Tribunalul Argeș — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 din Legea nr. 283/2011 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar.**

Excepția a fost ridicată de Gheorghe Nelu Valimăreanu cu prilejul soluționării unei acțiuni în care a solicitat anularea aplicării prevederilor art. 18 din Legea nr. 283/2011 și menținerea în plată a indemnizației suspendate de acest text de lege începând cu data de 1 ianuarie 2012.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate sunt contrare prevederilor art. 53 din Constituție, aduc atingere dreptului de proprietate și creează o discriminare între revoluționari și restul populației care nu este supusă aceluiași măsuri de austeritate.

Tribunalul Argeș — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. În acest sens, amintește jurisprudența Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului în care s-a statuat că restrângerea sau înlăturarea unor drepturi ține de marja de apreciere a statului, cel mai bine plasat pentru a putea aprecia asupra politicilor sale sociale, cu atât mai mult cu cât nu se are în vedere un drept fundamental, așa cum este cazul în speță.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele de vedere solicitate asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie prevederile art. 18 din Legea nr. 283/2011 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar.

Din examinarea excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că, în realitate, obiectul acesteia îl constituie prevederile art. II art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, publicată în Monitorul

Oficial al României, Partea I, nr. 636 din 10 septembrie 2010, astfel cum a fost aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 283/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 14 decembrie 2011.

Dispozițiile de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. II art. 18: „*Pentru 2012 se aprobă instituirea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, după cum urmează:*

[...]

Art. 18: În anul 2012, indemnizațiile prevăzute la art. 4 alin. (4) din Legea recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și față de persoanele care și-au jertfit viața sau au avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004, cu modificările și completările ulterioare, nu se acordă.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, dispozițiile de lege criticate contravin art. 53 din Constituție referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți. De asemenea, din motivarea excepției reiese că autorul acesteia are în vedere și dispozițiile art. 16 și 44 din Constituție privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, respectiv dreptul de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că textul de lege criticat a mai constituit obiect al analizei de constituționalitate. Astfel, prin Decizia nr. 1.576 din 7 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 32 din 16 ianuarie 2012, Curtea a reținut că acest text de lege nu consacră drepturi fundamentale și, „fiind vorba despre indemnizații cu caracter reparatoriu, legiuitorul are deplina competență de a stabili condițiile și criteriile de acordare a acestora, în temeiul art. 61 alin. (1) din Legea fundamentală”.

De asemenea, Curtea a reținut că, în măsura în care drepturile avute în vedere nu sunt nominalizate expres de Constituție, „legiuitorul este liber să aleagă, în funcție de politica statului, de resursele financiare, de prioritatea obiectivelor

urmărite și de necesitatea îndeplinirii și a altor obligații ale statului consacrate deopotrivă la nivel constituțional, care sunt măsurile prin care va asigura cetățenilor un nivel de trai decent și să stabilească condițiile și limitele acordării lor. De asemenea, va putea dispune modificarea sau chiar încetarea acordării măsurilor de protecție socială luate, fără a fi necesar să se supună condițiilor art. 53 din Constituție, întrucât acest text constituțional privește numai drepturile consacrate de Legea fundamentală, iar nu și cele stabilite prin legi”.

Cât privește susținerea cu caracter general pe care autorul excepției o formulează în raport cu dispozițiile constituționale ce consacră principiul egalității în drepturi a cetățenilor, Curtea reține că diferitele categorii sociale, aflate în situații deosebite, pot fi supuse unui tratament diferit, în funcție de obiectivul urmărit de legiuitor, fără ca aceste măsuri să contravină prevederilor art. 16 din Constituție. Astfel, prin Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, Curtea a statuat că „principiul egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea el nu exclude ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite.”

De altfel, Curtea constată că, prin măsuri diferite instituite prin acte normative distincte, întreaga populație a suportat într-o măsură sau alta consecințele crizei economice traversate de țara noastră și a contribuit, inclusiv prin restrângerea exercițiului unor drepturi fundamentale, la recăștigarea și păstrarea echilibrului financiar. În acest sens, pot fi amintite măsurile legislative de restrângere a unor drepturi izvorând din lege sau chiar din Constituție, asupra cărora Curtea Constituțională s-a pronunțat prin deciziile nr. 871 și 872 din 25 iunie 2010, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010.

Prin urmare, Curtea constată că și această din urmă critică de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Gheorghe Nelu Valimăreanu în Dosarul nr. 1.159/2/2013 al Tribunalului Argeș – Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale și constată că dispozițiile art. II art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Argeș — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 16 ianuarie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent
Patricia Marilena Ionea

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ

ORDIN

pentru modificarea Ordinului președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1.294/2007 privind impozitele, contribuțiile și alte sume reprezentând creanțe fiscale, care se plătesc de contribuabili într-un cont unic

Având în vedere prevederile art. 114 alin. (2¹) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 11 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 520/2013 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală,

președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1.294/2007 privind impozitele, contribuțiile și alte sume reprezentând creanțe fiscale, care se plătesc de contribuabili într-un cont unic, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 658 din 26 septembrie 2007, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. Articolul 3 va avea următorul cuprins:

„Art. 3. — Obligațiile fiscale cuprinse în nomenclatorul prevăzut în anexa nr. 1 se plătesc de către contribuabili în contul unic 20.A.47.01.00 «Sume încasate pentru bugetul de stat în contul unic, în curs de distribuire», deschis pe codul de identificare fiscală al contribuabililor, la unitățile Trezoreriei Statului din cadrul organului fiscal la care aceștia sunt înregistrați ca plătitori de impozite și taxe.»

2. Anexa nr. 1 „Nomenclatorul obligațiilor fiscale datorate la bugetul de stat, care se plătesc în contul unic 20.47.01.01 «Venituri ale bugetului de stat — Sume încasate pentru bugetul de stat în contul unic, în curs de distribuire», se modifică și se înlocuiește cu anexa nr. 1.

3. Anexa nr. 2 „Nomenclatorul obligațiilor fiscale datorate bugetelor asigurărilor sociale și fondurilor speciale, care se plătesc în contul unic 55.02 «Disponibil al bugetelor asigurărilor sociale și fondurilor speciale, în curs de distribuire», se modifică și se înlocuiește cu anexa nr. 2.

Art. II. — Anexele nr. 1 și 2, care fac parte integrantă din prezentul ordin, se utilizează pentru impozitele, taxele, contribuțiile și celelalte sume datorate bugetului de stat, respectiv bugetelor asigurărilor sociale și fondurilor speciale, începând cu obligațiile fiscale aferente lunii ianuarie 2014.

Art. III. — Direcția generală de reglementare a colectării creanțelor bugetare, Direcția generală proceduri pentru administrarea veniturilor, Direcția generală de tehnologia informației, Direcția generală de administrare a marilor contribuabili, direcțiile generale regionale ale finanțelor publice, precum și organele fiscale din subordinea acestora vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. IV. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală,
Gelu-Ștefan Diaconu

București, 10 februarie 2014.
Nr. 223.

*ANEXA Nr. 1
(Anexa nr. 1 la Ordinul nr. 1.294/2007)*

NOMENCLATORUL OBLIGAȚIILOR FISCALE datorate la bugetul de stat, care se plătesc în contul unic 20.A.47.01.00 „Sume încasate pentru bugetul de stat în contul unic, în curs de distribuire”

Nr. crt.	Denumirea creanței fiscale	Temeiul legal
0	1	2
1	Impozit pe venitul din salarii	Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare
2	Impozit pe venitul din pensii	Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare
3	Impozit pe veniturile din activități desfășurate în baza contractelor/convențiilor civile încheiate potrivit Codului civil, precum și a contractelor de agent	Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare

0	1	2
4	Plăți anticipate, în contul impozitului pe profit anual, datorate de societăți comerciale bancare, persoane juridice române și de sucursalele din România ale băncilor, persoane juridice străine	art. 13 și 34 din Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare
5	Impozit pe profit/plăți anticipate în contul impozitului pe profit anual datorat/datorate de persoane juridice române, altele decât cele de la pct. 4, precum și de persoanele juridice cu sediul social în România, înființate potrivit legislației europene	art. 13 și 34 din Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare
6	Impozit pe profit din asociere datorat de persoane fizice	art. 13 lit. c) și e) și art. 34 din Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare
7	Impozit pe profit datorat de persoane juridice străine, altele decât cele prevăzute la pct. 4 sau plăți anticipate în contul impozitului pe profit anual, datorate de către persoanele juridice străine care desfășoară activitate prin intermediul unui sediu permanent în România	art. 13 lit. b), c) și d) și art. 34 din Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare
8	Impozit pe dividende distribuite persoanelor juridice	art. 36 din Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare
9	Impozit pe veniturile microîntreprinderilor	art. 112 ¹ și 112 ⁹ din Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare
10	Impozit pe veniturile persoanelor fizice dintr-o asociere cu o persoană juridică contribuabil, potrivit titlului IV ¹ din Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare, care nu generează o persoană juridică	Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare
11	Impozit la țigeliul din producția internă	art. 215 și 217 din Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare
12	Impozit pe veniturile din drepturi de proprietate intelectuală	art. 52, 52 ¹ și 93 din Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare
13	Impozit pe veniturile din activitatea de expertiză contabilă și tehnică, judiciară și extrajudiciară	art. 52, 52 ¹ și 93 din Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare
14	Impozit pe veniturile din arendarea bunurilor agricole	Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare
15	Impozit pe veniturile din dividende distribuite persoanelor fizice	art. 67 și 93 din Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare
16	Impozit pe veniturile din dobânzi	art. 67 și 93 din Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare
17	Impozit pe câștigul din transferul dreptului de proprietate asupra titlurilor de valoare	art. 67 alin. (3) lit. b) și art. 93 din Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare
18	Impozit pe câștigul din operațiuni de vânzare-cumpărare de valută la termen, pe bază de contract, precum și din orice alte operațiuni de acest gen, altele decât cele cu instrumente financiare tranzacționate pe piețe autorizate și supravegheate de Autoritatea de Supraveghere Financiară	art. 67 și 93 din Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare
19	Impozit pe veniturile din lichidarea unei persoane juridice	art. 67 și 93 din Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare
20	Impozit pe veniturile din premii	art. 77 și 93 din Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare
21	Impozit pe veniturile din alte surse	art. 78, 79 și 93 din Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare
22	Impozit pe veniturile din dividende obținute din România de persoane nerezidente	art. 115 alin. (1) lit. a) și art. 116 din Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare, sau convențiile de evitare a dublei impunerii încheiate de România cu alte state
23	Impozit pe veniturile din dobânzi obținute din România de persoane nerezidente	art. 115 alin. (1) lit. b) și c) și art. 116 din Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare, sau convențiile de evitare a dublei impunerii încheiate de România cu alte state

0	1	2
24	Impozit pe veniturile din redevențe obținute din România de persoane nerezidente	art. 115 alin. (1) lit. d) și e) și art. 116 din Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare, sau convențiile de evitare a dublei impuneri încheiate de România cu alte state
25	Impozit pe veniturile din comisioane obținute din România de persoane nerezidente	art. 115 alin. (1) lit. f) și g) și art. 116 din Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare, sau convențiile de evitare a dublei impuneri încheiate de România cu alte state
26	Impozit pe veniturile obținute din România de persoane nerezidente din activități sportive și de divertisment	art. 115 alin. (1) lit. h) și art. 116 din Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare, sau convențiile de evitare a dublei impuneri încheiate de România cu alte state
27	Impozit pe veniturile reprezentând remunerații primite de persoane juridice nerezidente care au calitatea de administrator, fondator sau membru al consiliului de administrație al unei persoane juridice române	art. 115 alin. (1) lit. j) și art. 116 din Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare, sau convențiile de evitare a dublei impuneri încheiate de România cu alte state
28	Impozit pe veniturile din servicii prestate în România și în afara României de persoane nerezidente	art. 115 alin. (1) lit. k) și l) și art. 116 din Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare, sau convențiile de evitare a dublei impuneri încheiate de România cu alte state
29	Impozit pe veniturile obținute de persoane fizice nerezidente din premii acordate la concursuri organizate în România	art. 115 alin. (1) lit. o) și art. 116 din Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare, sau convențiile de evitare a dublei impuneri încheiate de România cu alte state
30	Impozit pe veniturile obținute la jocuri de noroc practicate în România de persoane fizice nerezidente	art. 115 alin. (1) lit. p) și art. 116 din Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare, sau convențiile de evitare a dublei impuneri încheiate de România cu alte state
31	Impozit pe venituri din lichidarea unei persoane juridice române realizate de persoane nerezidente	art. 115 alin. (1) lit. q) și art. 116 din Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare, sau convențiile de evitare a dublei impuneri încheiate de România cu alte state
32	Vărsăminte de la persoanele juridice, pentru persoanele cu handicap neîncadrate	Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, republicată, cu modificările și completările ulterioare
33	Vărsăminte din profitul net al regiilor autonome	Ordonanța Guvernului nr. 64/2001 privind repartizarea profitului la societățile naționale, companiile naționale și societățile comerciale cu capital integral sau majoritar de stat, precum și la regiile autonome, aprobată cu modificări prin Legea nr. 769/2001, cu modificările și completările ulterioare
34	Impozit pe veniturile din jocuri de noroc	art. 77 și 93 din Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare

ANEXA Nr. 2
(Anexa nr. 2 la Ordinul nr. 1.294/2007)

NOMENCLATORUL OBLIGAȚIILOR FISCALE
datorate bugetelor asigurărilor sociale și fondurilor speciale, care se plătesc în contul unic 55.02 „Disponibil al bugetelor asigurărilor sociale și fondurilor speciale, în curs de distribuire”

Nr. crt.	Denumire creanță fiscală	Temeiul legal
0	1	2
1	Contribuția individuală de asigurări sociale reținută de la asigurați	Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, cu modificările și completările ulterioare, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 399/2006, cu modificările și completările ulterioare

0	1	2
2	Contribuția de asigurări sociale datorată pentru persoanele pentru care plata drepturilor se suportă din bugetul asigurărilor pentru șomaj	Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare Legea nr. 263/2010, cu modificările și completările ulterioare
3	Contribuția de asigurare pentru accidente de muncă și boli profesionale pentru șomeri	Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare Legea nr. 346/2002 privind asigurarea pentru accidente de muncă și boli profesionale, republicată, cu modificările ulterioare
4	Contribuția de asigurări sociale datorată de angajator	Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare Legea nr. 263/2010, cu modificările și completările ulterioare, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 399/2006, cu modificările și completările ulterioare
5	Contribuția de asigurare pentru accidente de muncă și boli profesionale datorată de angajator	Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare Legea nr. 346/2002, republicată, cu modificările ulterioare
6	Contribuția pentru asigurări sociale de sănătate reținută de la asigurați	Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, cu modificările și completările ulterioare.
7	Contribuția pentru asigurări sociale de sănătate datorată pentru persoanele pentru care plata drepturilor se suportă din bugetul asigurărilor pentru șomaj	Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare Legea nr. 95/2006, cu modificările și completările ulterioare
8	Contribuția de asigurări sociale de sănătate, pentru persoanele care se află în concediu medical pentru incapacitate de muncă, din cauză de accident de muncă sau boală profesională, suportat de angajator, conform Legii nr. 95/2006, cu modificările și completările ulterioare, și alte deduceri conform legislației specifice privind contribuțiile sociale	Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare Legea nr. 95/2006, cu modificările și completările ulterioare
9	Contribuția pentru asigurări sociale de sănătate datorată de pensionari pentru partea de venit care depășește plafonul prevăzut de lege	Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare Legea nr. 95/2006, cu modificările și completările ulterioare
10	Contribuția pentru asigurări sociale de sănătate datorată pentru persoanele care execută o pedeapsă privativă de libertate sau se află în arest preventiv	Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare Legea nr. 95/2006, cu modificările și completările ulterioare
11	Contribuția individuală pentru asigurări sociale de sănătate pentru persoanele aflate în concediu și indemnizație pentru creșterea copilului până la împlinirea vârstei de 2 ani și în cazul copilului cu handicap, până la împlinirea de către copil a vârstei de 3 ani sau se află în concediu și indemnizație pentru creșterea copilului cu handicap cu vârsta cuprinsă între 3 și 7 ani	Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 7/2007, cu modificările și completările ulterioare Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor, aprobată cu modificări prin Legea nr. 132/2011, cu modificările și completările ulterioare Legea nr. 95/2006, cu modificările și completările ulterioare
12	Contribuția pentru asigurări sociale de sănătate datorată de angajator	Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare Legea nr. 95/2006, cu modificările și completările ulterioare
13	Contribuția pentru concedii și indemnizații datorată de persoanele aflate în șomaj	Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 399/2006, cu modificările și completările ulterioare
14	Contribuția pentru concedii și indemnizații de la persoanele juridice sau fizice care au calitatea de angajator	Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 399/2006, cu modificările și completările ulterioare
15	Contribuția individuală de asigurări pentru șomaj reținută de la asigurați	Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare Legea nr. 76/2002 privind sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea ocupării forței de muncă, cu modificările și completările ulterioare

0	1	2
16	Contribuția de asigurări pentru șomaj datorată de angajator	Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare Legea nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare
17	Contribuția angajatorilor la Fondul de garantare pentru plata creanțelor salariale	Legii nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare Legea nr. 200/2006 privind constituirea și utilizarea Fondului de garantare pentru plata creanțelor salariale, cu modificările ulterioare.
18	Contribuția pentru asigurări sociale de sănătate datorată pentru persoanele care fac parte dintr-o familie care are dreptul la ajutor social, potrivit Legii nr. 416/2001 privind venitul minim garantat, cu modificările și completările ulterioare	Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare Legea nr. 95/2006, cu modificările și completările ulterioare; Legea nr. 416/2001, cu modificările și completările ulterioare
19	Contribuția individuală de sănătate datorată pentru persoanele, cetățeni străini, aflate în centrele de cazare în vederea returnării ori expulzării, precum și pentru persoanele, cetățeni străini, victime ale traficului de persoane, care se află în timpul procedurilor necesare stabilirii identității și sunt cazate în centrele special amenajate, potrivit legii	Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare Legea nr. 95/2006, cu modificările și completările ulterioare
20	Contribuția individuală de sănătate datorată pentru persoanele care execută o pedeapsă privativă de libertate sau se află în arest preventiv, precum și pentru persoanele care se află în executarea unei măsuri educative ori de siguranță privative de libertate, respectiv persoanele care se află în perioada de amânare sau de întrerupere a executării pedepsei privative de libertate	Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare Legea nr. 95/2006, cu modificările și completările ulterioare
21	Contribuția individuală de sănătate datorată pentru personalul monahal al cultelor recunoscute	Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare Legea nr. 95/2006, cu modificările și completările ulterioare
22	Contribuția individuală de sănătate datorată pentru persoanele, cetățeni români, care sunt victime ale traficului de persoane, pentru o perioadă de cel mult 12 luni	Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare Legea nr. 95/2006, cu modificările și completările ulterioare
23	Contribuția de asigurări sociale de sănătate datorată de angajator pentru persoanele care se află în concediu medical pentru incapacitate de muncă, ca urmare a unui accident de muncă sau boală profesională, suportată din Fondul de asigurare pentru accidente de muncă și boli profesionale (FAAMBP), conform Legii nr. 95/2006, cu modificările și completările ulterioare	Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare Legea nr. 95/2006, cu modificările și completările ulterioare
24	Contribuția individuală de asigurări sociale datorată de persoanele care realizează venituri din drepturi de proprietate intelectuală	Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare
25	Contribuția individuală de asigurări sociale de sănătate datorată de persoanele care realizează venituri din drepturi de proprietate intelectuală	Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare
26	Contribuția individuală de asigurări sociale de sănătate datorată de persoanele care realizează venituri din activități desfășurate în baza contractelor/convențiilor civile încheiate potrivit Codului civil, precum și a contractelor de agent	Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare
27	Contribuția individuală de asigurări sociale datorată de persoanele care realizează venituri din activități desfășurate în baza contractelor/convențiilor civile încheiate potrivit Codului civil, precum și a contractelor de agent	Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare
28	Contribuția individuală de asigurări sociale datorată de persoanele care realizează venituri din activitatea de expertiză contabilă și tehnică, judiciară și extrajudiciară	Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare

0	1	2
29	Contribuția individuală de asigurări sociale de sănătate datorată de persoanele care realizează venituri din activitatea de expertiză contabilă și tehnică, judiciară și extrajudiciară	Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare
30	Contribuția individuală de asigurări sociale de sănătate datorată de persoanele care realizează venitul obținut dintr-o asociere cu o persoană juridică contribuabil, potrivit titlului IV ¹ din Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare, care nu generează o persoană juridică	Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare
31	Contribuția individuală de asigurări sociale de sănătate datorată de persoanele care realizează venituri, în regim de reținere la sursă a impozitului pe venit, din asocierile fără personalitate juridică prevăzute la art. 13 lit. e) din Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare	Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare
32	Contribuția individuală de asigurări sociale de sănătate datorată de persoanele care realizează venituri din arendarea bunurilor agricole, în regim de reținere la sursă a impozitului pe venit	Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

